

06 - Peti svet

Pepeljaste kiše padale su danima, skrivajući sunce od Reinog pogleda. Suze su joj bile slane, poput okeanske vode čiji joj je miris donosio vetar. Njihov ukus mešao se sa ukusom grudvica pepela koje je u očaju gutala. Čelični insekti zujali su kao i obično, kontrolišući svaki njen pokret, mišić, nerv. Bilo kakav nepredviđen potez, i slika ide direktno centralnom računaru u Kolibu, a onda sledi agonija. Elektro bič ošinio bi je trenutno, snagom koja je bacala na kolena i pretvarala joj glas u jecaj. Rea podiže pogled ka nebu. Sve su zatrovali, sve. Čak su i šume postale sive i mračne, a lišće bolesno i mrko. Nebo je umiralo, a i život na tlu— još su se odupirali insekti i reptili, ali ne zadugo, pomisli.

Kada su Tehnoj ljudi stigli u njeno seoce, bila je oduševljena što će raditi za njih, i pomoći roditeljima da se izvuku iz ribarske stračare. Snovi. Odavno su bili mrtvi, daleki odjek prošlosti. Prvi dani su bili najgori. Mora da je za te visoke, riđokose i blede ljude bila pravi relik, onako sitna, tamnokosa, sa krupnim smeđim očima i zamamnim oblicima. Lepota. Nestala davno, poput snova. Uzimali su je na sve moguće načine. Naučili su je da su bičevi, lanci, noževi i druga primitivna sredstva za nanošenje bola odavno prevaziđena. Mašine koje su doneli sa sobom umnožavale su agoniju i patnju u beskraj. Naučili su Reu da zamrzi svoje telo. Telo je postalo samo objekat, pozornica za maštovito nanošenje bola. Želela je da postane reč, senka... misao.

Primitila je na vreme mrku, tromu kopljarku kojoj bolesno lišće više nije moglo pružiti zaklon. Zmija podiže svoju veliku glavu, i dok je posmatrala Reu ukočenim očima, Rea se upita da li da zanemari električni bič, skoči na zmiju i rizikuje ujed. Nesumnjivo neće umreti, medicina Tehnoj ljudi to ne bi dozvolila, ali čak ni ona ne može da spreči neke posledice. Viđala je ljude u selu kojima su morali odseći udove

nakon ujeda kopljarke. Možda bi je pocrnelo tkivo ili nedostatak nekog uda, trajno zgadio Tehnojjudima ? Nije bila sigurna. Imali su čudan smisao za surovost. Možda bi im obolelo i upropašteno tkivo samo raspalilo želju za nanošenjem bola.

Baš kad je nemoćno uzdahnula, odustala od svoje ideje i okrenula leđa zmiji, sveta je nestalo. Videla je svoju zemlju, onakvu kakva je nekada bila, sa velikim kišnim šumama u svom bogatstvu boja, oblika i mirisa, nebo bogato i posuto zvezdama, bez pepelnih oblaka, podzemlje snažno i vatreno, sa zdravim srcem i venama kojima ne teče otrov Tehnojjudi. Osetila je da vreme nestaje, da nalazi svoju svrhu, da je jedno sa ogromnom pernatom zmijom koja se dizala iznad oblaka. Snovi, vreme i prostor su se stopili . Nije bio potreban jezik, ni reči. Govorila je umom. Čula je umom.

„Šta želiš kćeri Šume?“

Nije oklevala ni sekundu.

„Želim da nemam telo.“

Donovan je osluškivao zvukove iz kćerkine sobe, i kada je nastupila tišina krenuo je niz hodnik sa pištoljem u ruci. Odluka je doneta, da nedelja bude dan njihovog poslednjeg putovanja. Neće čekati otvaranje berze i banaka, neće priuštiti to zadovoljstvo neprijateljima da mu se smeju u lice. Pokušavao se prisetiti tačnog datuma kada su stvari počele ići naopako, ali sećanje je izmicalo. Milion sitnica koje su se niotkuda nagomilavale— otkazivanje mašina, medicinska oprema koja ne radi, bezbrojni požari, neobične smrti, čudesni oporavak šuma. Neshvatljiv broj zmijskih ujeda. Na kraju su morali zatvoriti Kolibu. Izgubljeno je bilion dolara. Izgubiće kuću. Sve kuće koje je posedovao. Klijenti će preći kod pouzdanijih agencija. Iz razmišljanja ga prenu zvuk siktanja.

Stao je na pola puta, sleđen, zaprepašten. Na stotine kopljarki svih boja i dužina, od onih tankih žućkastih, do debelih i mrkih punih otrova, gmizalo je hodnikom. Vrisnuo je i okrenuo se da beži, ali su ga zmije dočekale i sa te strane. Uspeo je da ispali nekoliko hitaca pre nego što se našao na tlu. Ujedale su ga svuda ; za ruke, noge, grudi, za obraze. Tada je video devojku, prozirnu poput duha, kako izlazi iz zida. Negde je već video... gde? Nije mogao da se seti. Mozak mu je vrištio u agoniji. Pokušao je da dohvati pištolj, ali ruke su mu otkazale poslušnost. Sledeću prikazu je prepoznao. Čuo je Dženin glas u svojoj glavi. *Nisi smeo da me diraš tamo dole, tata. Nisi smeo.* Negde u nekom malenom kutku uma, još nedirnutom od agonije kroz koju je prolazio, uz prikaze ukazala mu se još jedna slika; velika zmija koja se pružala od podzemlja do zvezda. Galaksije su joj dremale u očima, i on shvati koliko je ništavan i beznačajan bio svet koji je stvorio. Poslednje što je video, pre nego što ga je prekrila tama bio je osmeh koji je Džena uputila devojci-prikazi.

Dva nestašna vetra jurila su se preko okeana i kontinenata, dozivajući se glasovima nečujnim za ljudsko uho. U momentu bi svoju igru nastavili visoko na nebu, tvoreći slike dva nežna ženska lica u oblaku ; samo za delić sekunde, pa bi se oblička raspršila, a vetrovi nastavili svoju igru. Ali i taj delić sekunde bio je dovoljan da ljudi padnu na kolena, sa strahopoštovanjem zure u nebo, i počnu ponovo da štiju davno zaboravljene bogove. Ispod oblaka, u vrelini tropa Centralne Amerike, i jednako na zelenim bregovima Engleske, šume su rasle, divlje, slobodne, nesputane; onakve kakve su bile dok je velika zmija još slobodno plivala među zvezdama.